

Sygn. akt II K 1684/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Polikowska

Protokolant: Joanna Szmel

po rozpoznaniu w dniach: 08.01.2014 r., 24.01.2014 r., 05.03.2014 r., 16.04.2014 r., 30.04.2014 r., 06.05.2014 r. i 09.05.2014r.

s p r a w y : **M. W.**

syna S. i K. z domu M.

urodzonego w dniu (...) w B.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 05.09.2013 r. w K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że przy skrzyżowaniu ulic (...) spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) nr rej (...), nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do przejścia dla pieszych, jechał z nadmierną prędkością i nie ustąpił pierwszeństwa przejścia pieszej J. S. w wyniku czego prawą stroną kierowanego samochodu potracił prawidłowo przechodzącą przejściem dla pieszych J. S. w wyniku czego doznała ona ciężkich obrażeń ciała w postaci złamania uda lewego, zwichnięcia barku lewego oraz licznych zasinień i otarć naskórka, które to obrażenia stanowią chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przy czym nie udzielając pomocy J. S. zbiegł z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

2. w okresie pomiędzy 23.06.2013 r. a 06.09.2013 r. w J., działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wymuszeń rozbójniczych na osobie P. P. w ten sposób, że w zamian za rzekomy dług w kwocie 1500 zł., wynikły niby z nałożonego na niego mandatu karnego, groźbą pobicia oraz gwałtownego zamachu na mienie doprowadził P. P. do wydania łącznie pieniędzy w kwocie 900 zł. oraz samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) wartości 3000 zł. czym spowodował straty w kwocie łącznej 3900 zł. na szkodę P. P.,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w okresie od sierpnia do września 2013r. w K. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii trzykrotnie udzielił M. R. (1) substancji psychotropowej w postaci tzw. "piko" w ten sposób, że trzykrotnie dał mu do zażycia trzy porcje łącznie o wadze około 1 grama,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 k.k.

4. w okresie od czerwca do 01 sierpnia 2013r. w J. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. P. substancji

psychotropowej w postaci tzw. (...) w ten sposób, że w czerwcu dwukrotnie sprzedał mu dwie porcje o wadze po 1 gramie każda porcja za cenę 75 zł i 50 zł, w dniu 01 sierpnia 2013r. sprzedał mu 1 porcję o wadze 1 grama za kwotę 50 zł.

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. W.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku przyjmując, iż obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzoną J. S. stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., tj. występku z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **M. W.** winnym tego, że w okresie od lipca 2013 r. do 09 sierpnia 2013 r. w J. woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wymuszeń rozbójniczych na osobie P. P. w ten sposób, że w zamian za rzekomy dług w kwocie 1.500 zł wynikający z nałożenia mandatu karnego na jego znajomego w związku z poruszaniem się samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), groźbą pobicia oraz gwałtownego zamachu na mienie doprowadził P. P. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w łącznej kwocie 900 zł oraz samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 4.215 zł, czym działał na szkodę P. P., tj. występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierza mu karę 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **M. W.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku przyjmując, że czynu tego dopuścił się w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2013 r. do dnia 05 września 2013 r., tj. występku z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznaje oskarżonego **M. W.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku przyjmując, że czynu tego dopuścił się w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2013 r. do dnia 01 sierpnia 2013 r., tj. występku z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. W.** środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 175 zł /sto siedemdziesiąt pięć złotych/;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **M. W.** kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 4 /czterech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **M. W.** okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 września 2013 r. do dnia 12 września 2013 r. i od dnia 21 listopada 2013 r. do dnia 05 marca 2014 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. W.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 /pięciu/ lat;

IX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. W.** obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. P. kwoty 4.615 zł /cztery tysiące sześćset piętnaście złotych/;

X. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. W.** na rzecz pokrzywdzonej J. S. kwotę 2.000 zł /dwóch tysięcy złotych/ tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XI. na podstawie art. 41a § 1 k.k. i § 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. W.** zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego P. P. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów, na okres 5 lat;

XII. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 1.224 zł plus 281,52 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

XIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **M. W.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1684/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. W. poznał pokrzywdzonego P. P. w lokalu A. w J.. Wymienili numery telefonów i od tego czasu zaczęli się kontaktować. P. P. posiadał samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Silnik tego samochodu wymagał naprawy. Oskarżony M. W. poinformował P. P., iż ma znajomego mechanika o pseudonimie (...) i zaoferował swoją pomoc w naprawie samochodu. Przekazał oskarżonemu M. W. samochód wraz z dowodem rejestracyjnym i polisą ubezpieczeniową, aby on pojechał z nim do warsztatu tego znajomego. Na następny dzień oskarżony przyjechał oddać pokrzywdzonemu samochód. (...) posiadało uszkodzenia wskazujące, że uczestniczyło ono w kolizji. Silnik samochodu był naprawiony. Oskarżony poinformował P. P., że naprawa silnika kosztowała 300 zł. Dnia 02 lipca 2013 r. P. P. przekazał oskarżonemu kwotę 300 zł za tę naprawę.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 51-52, 65-66, 69a, 154-157, 161-162, 226-227,
- zeznania środka P. P. k. 11-12, 37-41, 241-242,

W dniu zwrotu samochodu z warsztatu, oskarżony M. W. poinformował P. P., że mężczyzna o pseudonimie (...) jadąc jego samochodem dostał mandat w kwocie 1.500 zł bowiem samochód nie posiadał ubezpieczenia OC i zażądał od niego zwrotu tej kwoty. W okresie od lipca 2013 r. do 09 sierpnia 2013 r. oskarżony M. W. groził P. P. pobiciem oraz gwałtownym zamachem na jego mienie. Doprowadził w ten sposób do wydania mu przez P. P. pieniędzy w łącznej kwocie 900 zł, w kwotach po 100-200 zł. Gdy pokrzywdzony P. P. wskazał, że nie jest w stanie przekazać mu więcej pieniędzy, oskarżony stwierdził wtedy, że zabiera jego samochód marki F. (...). Pokrzywdzony P. P. z obawy przed groźbami oskarżonego przekazał mu swój samochód, w dniu 09 sierpnia 2013 r., wraz z kluczykami i dokumentami. W dniu przekazania oskarżonemu wartość samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosiła 4.215 zł. Oskarżony nie zwrócił samochodu P. P..

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 51-52, 65-66, 69a, 154-157, 161-162, 226-227,
- zeznania środka P. P. k. 11-12, 37-41, 93-94, 241-242,
- opinia biegłego z zakresu wyceny pojazdów J. W. k. 323-327,

W dniu 05 września 2013 r. w K. oskarżony M. W. jechał ul. (...). Wraz z nim w samochodzie jako pasażer jechał M. R. (2). Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że przy skrzyżowaniu ulic (...) spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym o numerze rejestracyjnym (...), nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do przejścia dla pieszych, jechał z nadmierną prędkością i nie ustąpił

pierwszeństwa pieszej J. S. w wyniku czego prawą stroną kierowanego samochodu potrafił prawidłowo przechodzącą przejściem dla pieszych J. S.. Nie udzielając pomocy J. S. zbiegł z miejsca zdarzenia.

Dowód:

- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z dokumentacją fotograficzną k. 4-5,
- szkic sytuacyjny k. 7,
- zeznania świadka M. F. k. 43-44,
- zeznania świadka J. S. k. 54-55 (odpis k. 213),
- opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych M. K. k. 111-122,

W wyniku potrącenia J. S. doznała obrażeń ciała w postaci złamania uda lewego, zwichnięcia barku lewego oraz licznych zasiniień i otarć naskórka, które to obrażenia stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Dowód:

- opinia sądowno – lekarska biegłego Z. K. k. 129,
- dokumentacja lekarska k.130-133, 159,

Samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oskarżony M. W. pozostawił na łące przy polnej drodze, 200 metrów od ulicy (...) w B..

Dowód:

- protokół oględzin miejsca k. 16-17,
- dokumentacja fotograficzna k. 136-138,

Stan techniczny pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie miał wpływu na powstanie i przebieg wypadku drogowego.

Dowód:

- opinia biegłego M. K. k. 82-83,

W okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2013 r. do 05 września 2013 r. oskarżony M. W. udzielił trzykrotnie M. R. (2) substancji psychotropowej w postaci tzw. piko w ten sposób, że trzykrotnie dał mu do zażycia trzy porcje, łącznie o wadze 1 grama.

Dowód:

- zeznania świadka M. R. (2) k. 24-25,

W okresie od nieustalonego dnia czerwca 2013 r. do dnia 01 sierpnia 2013 r. oskarżony M. W. trzykrotnie sprzedał P. P. substancję psychotropową w postaci tzw. piko – w miesiącu czerwcu sprzedał mu dwie porcje po 1 gramie za kwoty 75 zł i 50 zł oraz w dniu 01 sierpnia 2013 r. sprzedał mu jedną porcję o wadze 1 grama za kwotę 50 zł.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. k. 93-94, 241-242,

Oskarżony M. W. ma 21 lat, nie posiada zawodu, przed tymczasowym aresztowaniem w przedmiotowej sprawie wykonywał prace dorywcze, z których osiągał dochód w kwocie 800-900 zł, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie posiada wartościowego majątku.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze oskarżonego M. W. k. 51-52, 226,

Oskarżony M. W. był uprzednio karany sądownie.

Dowód:

- dane o karalności oskarżonego M. W. k. 334-335,

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 stycznia 2011 r. w sprawie sygn. akt II K 2681/10 k. 97,

- odpis wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 03 sierpnia 2011 r. w sprawie sygn. akt II K 711/11 k. 98,

Oskarżony M. W. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Nie przyznał się natomiast do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz czynu z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W złożonych wyjaśnieniach w zakresie czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. jak i czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie kwestionował swojego sprawstwa, za wyjątkiem okoliczności wejścia w posiadanie samochodu marki F. (...) – podał, że pożyczył ten samochód od P. P.. Wyjaśnił, iż P. P. poznał na początku wakacji 2013 r. Pożyczał od niego samochód marki F. (...). P. P. pożyczając mu samochód przekazywał mu dowód rejestracyjny oraz ubezpieczenie pojazdu. W czasie użytkowania dokonał naprawy samochodu za kwotę 300 zł i chciał, aby P. P. zwrócił mu tę kwotę. Ubezpieczenie samochodu przekazane mu przez P. P. było nieważne, dlatego postanowił wykorzystać ten fakt i poinformował pokrzywdzonego, że jego znajomy o pseudonimie (...) otrzymał z tego powodu mandat. W rzeczywistości osoba o pseudonimie (...) nie istniała. Aby otrzymać od P. P. kwotę rzekomo zapłaconego mandatu groził mu pobiciem oraz gwałtownym zamachem na jego mienie - że S. najedzie go w akademiku. P. P. przekazał mu łącznie kwotę 900 zł, po 100-200 zł. Czynu tego dopuścił się bo nie miał gdzie mieszkać, nie miał co jeść, ani nie mógł znaleźć pracy. Nie był z P. P. w konflikcie. Około 2 tygodni przed wypadkiem pożyczył samochód od P. P.. Pożyczając wtedy samochód miał go oddać na drugi dzień, ale nie zrobił tego.

W zakresie zaś wypadku drogowego oskarżony wskazał, że w dniu 05 września 2013 r. przyszedł do niego M. R. (2). Prosił, aby przewiózł mu studzienkę do skupu złomu. Był w posiadaniu samochodu marki F. (...) należącego do P. P., dlatego zgodził się i pojechał z nim do skupu złomu. Po sprzedaniu studzienki zatankowali samochód, a następnie udali się do sklepu (...) w K., gdzie zakupili alkohol. Jadąc z prędkością około 60-70 km/h w K., główną ulicą od strony centrum w kierunku wyjazdu na K., potrafił przechodzącą przez przejście dla pieszych pokrzywdzoną J. S.. Zobaczył ją jak wchodziła na przejście dla pieszych, ale nie zdążył zahamować i uderzył ją prawą przednią stroną samochodu. Po potraśnięciu pokrzywdzonej silnik samochodu zgasł. Uruchomił silnik i odjechał omijając leżącą J. S.. Samochód wraz z M. R. (2) schowali w lesie. Zamknął go, a kluczyki i dowód rejestracyjny zabrał ze sobą. Wyjaśnił oskarżony nadto, że umie jeździć samochodem, ale nigdy nie miał prawa jazdy. Tego dnia był trzeźwy, nie zażywał narkotyków.

Oskarżony M. W. w złożonych wyjaśnieniach zaprzeczył natomiast, aby udzielał narkotyki M. R. (2) oraz sprzedawał narkotyki P. P.. Na rozprawie oskarżony wyjaśnił, że narkotyki miał kolega M. R. (2) o pseudonimie (...) i ich poczęstował. Było to dwa razy w tym samym dniu. W dalszej części wyjaśnień wskazał, iż kupił od tego mężczyzny o pseudonimie (...) tzw. piko za kwotę 20 zł i poczęstował nim M. R. (2), zażywali je w komórce. Wiedział, że jest to

narkotyk. Było to dwa tygodnie przed wypadkiem. Nigdy więcej nie przekazywał M. R. (2) żadnych narkotyków. W zakresie zaś sprzedaży narkotyków P. P. wskazał, że być może chciał on zemścić się za to wszystko, co mu zrobił i dlatego pomówił go o sprzedaż narkotyków. P. P. wiedział, że był on karany za posiadanie narkotyków.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. W. w zakresie tego, że w dniu 05 września 2013 r. w K. kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) potrącił prawidłowo przechodzącą przejściem dla pieszych J. S., po czym nie udzielając pomocy J. S. zbiegł z miejsca zdarzenia. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie okoliczności tego zdarzenia znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. R. (2), w zakresie w jakim Sąd przydał im walor wiarygodności, w zeznaniach świadka M. F., w zeznaniach pokrzywdzonej J. S. w zakresie w jakim zapamiętała ona okoliczności jej potrącenia oraz w wiarygodnych dowodach z dokumentów w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z dokumentacją fotograficzną, szkicu sytuacyjnego, oraz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych M. K.. Ze wskazanych zeznań świadka M. R. (2) jednoznacznie wynika, że oskarżony kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na ulicy (...) w K., nie zdążył zahamować przed przejściem dla pieszych i potrącił przechodzącą tym przejściem dla pieszych pokrzywdzoną – odbiła się ona od samochodu i przeleciała około 2 metrów. Po potrąceniu pokrzywdzonej, oskarżony cofnął samochodem, ominął ją i odjechali. W zakresie potrącenia okoliczności J. S. zeznania świadka M. R. (2) korespondują z zeznaniami świadka M. F., który jadąc swoim samochodem obserwował to zdarzenie. Wskazany świadek opisał w złożonych zeznaniach okoliczności potrącenia pokrzywdzonej jak też i zachowanie kierowcy po potrąceniu w sposób zbieżny z tym, co podał w złożonych zeznaniach M. R. (2). Sąd w przedmiotowej sprawie dysponował opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych M. K., która nie była kwestionowana. Z opinii tej wynika, iż oskarżony kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych, jechał z nadmierną prędkością i nie ustąpił pierwszeństwa pieszej J. S. w wyniku czego prawą stroną kierowanego samochodu potrącił prawidłowo przechodzącą przejściem dla pieszych J. S.. Biegły ustalił, że przedwypadkowa prędkość kierowanego przez oskarżonego samochodu wynosiła 71,8 km/h. Z opinii sądowno – lekarskiej biegłego Z. K. wynika, iż w wyniku potrącenia J. S. doznała obrażeń ciała w postaci złamania uda lewego, zwichnięcia barku lewego oraz licznych zasinień i otarć naskórka, które to obrażenia stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Opinia złożona przez biegłego lekarza Z. K. oparta została na dokumentacji medycznej leczenia pokrzywdzonej. Zarówno opinia sądowno – lekarska jak i opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych M. K. zasługują na przyznanie im w całości waloru wiarygodności. Są one jasne i pełne. Biegli wydający opinie w niniejszej sprawie posiadają, w ocenie Sądu, wiadomości specjalne, konieczne dla stwierdzenia okoliczności, na które składali opinie, istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Brak było podstaw do czynienia stanowczych ustaleń, iż oskarżony kierując w dniu 05 września 2013 r. pojazdem znajdował się pod wpływem substancji psychotropowej tzw. piko. Z zeznań świadka M. R. (2) wynika, iż oskarżony w tym dniu wraz z nim zażywał tę substancję. Oskarżony M. W. został zatrzymany w dniu 10 września 2013 r. Nie dysponował Sąd zatem obiektywnym dowodem w postaci opinii biegłego na okoliczność, czy w organizmie oskarżonego w chwili kierowania przez niego samochodem marki F. (...) i spowodowania wypadku znajdowała się substancja psychotropowa, o jakiej zeznał świadek M. R. (2) oraz w jakim stężeniu.

Nie ulega wątpliwości Sądu, iż oskarżony po potrąceniu pokrzywdzonej J. S. i odjechaniu z miejsca zdarzenia porzucił samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Uwadze Sądu nie uszło, że wyjaśnienia oskarżonego i zeznania M. R. (2) różniły się w zakresie tego, czy obaj oni pozostawili samochód w miejscu ujawnionym przez funkcjonariuszy Policji. Oskarżony bowiem twierdził, iż pojechał tam razem z M. R. (2) zaś świadek M. R. (2) wskazał, że oskarżony wysadził go na ul. (...), po czym odjechał. Okoliczność ta nie ma jednakże znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Z protokołu oględzin miejsca (k. 16-17) oraz dokumentacji fotograficznej (k. 136-138) wynika, że samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został ujawniony przez funkcjonariuszy Policji, dnia 09 września 2013 r. na łące, przy polnej drodze, 200 metrów od ulicy (...) w B.. W miejscu, gdzie zamieszkiwał oskarżony w dniu 10 września 2013 r. (k. 28-30), podczas przeszukania funkcjonariusze Policji zatrzymali dowód rejestracyjny, kluczyk z

napisem F. oraz polisę OC samochodu marki F. (...), które w toku postępowania przygotowawczego zostały zwrócone pokrzywdzonemu P. P. wraz z samochodem F. (...).

Wyjaśnienia oskarżonego M. W. w zakresie czynu popełnionego na szkodę P. P. Sąd ocenił jako zmierzające do umniejszenia winy oskarżonego. W zakresie czasu nawiązania znajomości z P. P. oraz w zakresie wejścia w posiadanie samochodu marki F. (...) należącego do P. P. stały one bowiem w sprzeczności z zeznaniami P. P., którym Sąd przydał walor wiarygodności. Z zeznań wskazanego świadka wynika, iż poznał on oskarżonego w lokalu A. w J., pod koniec maja 2013 r. Wymienili numery telefonów i zaczęli się kontaktować. W związku z tym, że silnik należącego do niego samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wymagał naprawy, zapytał oskarżonego czy zna jakiegoś mechanika. Oskarżony poinformował go, że ma znajomego mechanika o pseudonimie (...) i zaoferował swoją pomoc w naprawie samochodu. Przekazał wtedy M. W. samochód wraz z dowodem rejestracyjnym i polisą ubezpieczeniową, aby on pojechał z nim do warsztatu. Na następny dzień, gdy oskarżony przyjechał samochód posiadał uszkodzenia wskazujące, że uczestniczył on w kolizji. Silnik samochodu był naprawiony, naprawa kosztowała 300 zł. Dnia 02 lipca 2013 r. przekazał oskarżonemu kwotę 300 zł za tę naprawę. W dniu zwrotu samochodu z warsztatu, M. W. poinformował go także, iż mężczyzna o pseudonimie (...) jadąc jego samochodem dostał mandat w kwocie 1.500 zł i zażądał zwrotu tej kwoty. Jak konsekwentnie zeznawał P. P., w okresie od lipca 2013 r. do 09 sierpnia 2013 r. M. W. groził mu pobiciem oraz gwałtownym zamachem na jego mienie. W tym czasie bojąc się tych gróźb, przekazał oskarżonemu pieniądze w łącznej kwocie 900 zł, w kwotach po 100-200 zł.

Z zeznań P. P. wynika, iż przed spowodowaniem przez oskarżonego wypadku drogowego, podczas którego obrażeń ciała doznała J. S. nie pożyczył on M. W. swojego samochodu. Wszedł on w jego posiadanie w ten sposób, że gdy pokrzywdzony stwierdził, że nie jest w stanie przekazać oskarżonemu więcej pieniędzy, M. W. groził mu. P. P. z obawy przed groźbami oskarżonego przekazał mu swój samochód wraz z kluczami i dokumentami. Od tego czasu samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) użytkował oskarżony, mimo że pokrzywdzony zwracał się do niego o zwrot samochodu.

Z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów J. W. (k. 323-327) wynika, że w dniu przekazania przez P. P. oskarżonemu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jego wartość wynosiła 4.215 zł. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony postępowania. Sąd ocenił ją jako pełną, jasną i rzetelną i z tego względu na jej podstawie czynił ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. W. w zakresie w jakim nie przyznawał się on do udzielania narkotyków M. R. (2) oraz sprzedaży narkotyków P. P.. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd ocenił jedynie jako linię jego obrony w niniejszej sprawie zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za te czyny.

Sąd zauważył, że oskarżony mimo że nie przyznawał się do udzielania narkotyków M. R. (2), to w treści wyjaśnień składanych na rozprawie podał, że kupił mężczyzny o pseudonimie (...), który miał być znany M. R. (2) tzw. piko za kwotę 20 zł i poczęstował nim M. R. (2), zażywali je w komórce. Z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. R. (2) wynika natomiast, że oskarżony w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2013 r. do dnia 05 września 2013 r., trzykrotnie udzielił mu tzw. "piko" - trzykrotnie dał mu do zażycia trzy porcje, łącznie o wadze około 1 grama oraz iż nie zna on mężczyzny o pseudonimie (...). Uwadze Sądu nie uszło, że w zakresie udzielania narkotyków przez oskarżonego, zeznania świadka M. R. (2) nie były konsekwentne w toku postępowania w przedmiotowej sprawie. Na rozprawie bowiem M. R. (2) nie podtrzymał swoich zeznań złożonych w tym zakresie w postępowaniu przygotowawczym. Zeznania składane przez M. R. (2) na rozprawie ewidentnie miały na celu pomoc oskarżonemu w uwolnieniu się od odpowiedzialności. Wskazany świadek bowiem zaprzeczał nawet, iż podpisał protokół zeznań w postępowaniu przygotowawczym, po czym wycofał się z tych twierdzeń. Podawał także, iż został zmuszony przez funkcjonariuszy Policji do składania niekorzystnych dla oskarżonego zeznań w zakresie udzielania mu narkotyków przez oskarżonego. Na ocenę wiarygodności zeznań świadka M. R. (2) złożonych na rozprawie wpływ miała nie tylko ocena przez Sąd jego postawy na rozprawie podczas składania tychże zeznań, ale również treść zeznań świadka A. K. – funkcjonariusza Policji, który przesłuchiwał M. R. (2) w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie. W złożonych zeznaniach A. K. zaprzeczył, aby wywierał jakikolwiek wpływ na

świadka M. R. (2) podczas jego przesłuchania oraz aby podczas tego przesłuchania obecni byli inni funkcjonariusze Policji. Wskazał, iż protokół przesłuchania stanowi odzwierciedlenie zeznań, jakie złożył M. R. (2). Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań złożonych przez świadka A. K.. Wskazany świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, funkcjonariuszem Policji, który przesłuchiwał w charakterze świadka M. R. (2) w ramach czynności służbowych. Nie był on zainteresowany rozstrzygnięciem niniejszej sprawy. Analiza akt sprawy wskazuje, iż przed przesłuchaniem M. R. (2) organy ścigania nie posiadały jakiegokolwiek wiedzy o udzielaniu narkotyków przez oskarżonego M. R. (2). Nadto w ramach swobodnej wypowiedzi M. R. (2) twierdził, że Policja go zastraszyła odnośnie tego, że oskarżony sprzedawał mu narkotyki, tymczasem z protokołu złożonych przez niego zeznań nie wynika, aby zeznawał on o sprzedaży mu przez M. W. narkotyków.

Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony M. W. sprzedawał narkotyki P. P.. Okoliczność ta bowiem wynika z wiarygodnych zeznań świadka P. P.. Z tychże zeznań wynika bowiem, że w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2013 r. do dnia 01 sierpnia 2013 r. oskarżony sprzedał P. P. substancję psychotropową tzw. piko - w czerwcu dwukrotnie dwie porcje o wadze po 1 gramie każda porcja za cenę 75 zł i 50 zł oraz w dniu 01 sierpnia 2013r. sprzedał mu 1 porcję o wadze 1 grama, za kwotę 50 zł. Brak jest podstaw, aby przyjąć, że P. P. pomógł oskarżonego o popełnienie tego czynu. Gdyby P. P. chciał dokuczyć w ten sposób oskarżonemu, jak sugerował to M. W., już podczas pierwszego przesłuchania w niniejszej sprawie podawałby tę okoliczność. Tymczasem o sprzedaży mu przez oskarżonego tzw. piko, P. P. zeznał dopiero podczas trzeciego jego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym – w dniu 26 września 2013 r.

Jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy Sąd ocenił zeznania świadków R. W. i S. S. (3). Wskazani świadkowie bowiem nie posiadali jakiegokolwiek wiedzy na temat stawianych oskarżonemu zarzutów w niniejszej sprawie.

Walor wiarygodności Sąd przydał pozostałym dowodom z dokumentów zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Nie znalazł bowiem Sąd jakichkolwiek obiektywnych okoliczności, które nakazywałyby kwestionować ich wiarygodność.

Zachowaniem swoim oskarżony M. W. wyczerpał znamiona występków:

- z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. bowiem w dniu 05 września 2013 r. w K., kierując samochodem osobowym m-ki F. (...) nr rej (...) na ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że przy skrzyżowaniu ulic (...) spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do przejścia dla pieszych, jechał z nadmierną prędkością i nie ustąpił pierwszeństwa przejścia pieszej J. S., w wyniku czego prawą stroną kierowanego samochodu potrafił prawidłowo przechodzącą przejściem dla pieszych J. S., przy czym nie udzielając pomocy J. S. zbiegł z miejsca zdarzenia. W następstwie potrącenia J. S. doznała obrażeń ciała w postaci złamania uda lewego, zwichnięcia barku lewego oraz licznych zasinień i otarć naskórka, które to obrażenia stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.
- z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. bowiem w okresie od lipca 2013 r. do 09 sierpnia 2013 r. w J., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wymuszeń rozbójniczych na osobie P. P. w ten sposób, że w zamian za rzekomy dług w kwocie 1.500 zł wynikający z nałożenia mandatu karnego na jego znajomego w związku z poruszaniem się samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), groźbą pobicia oraz gwałtownego zamachu na mienie doprowadził P. P. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w łącznej kwocie 900 zł oraz samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 4.215 zł. Czynem tym działał na szkodę P. P..

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, że wymuszenie rozbójnicze ma charakter kierunkowy i musi być dokonane umyślnie z celem osiągnięcia w przyszłości korzyści majątkowej, a drogą prowadzącą do jego realizacji musi być przemoc lub groźba zamachu na życie lub zdrowie (albo gwałtownego zamachu na mienie). Wymuszenie rozbójnicze dokonane jest w chwili rozporządzenia mieniem przez osobę pokrzywdzoną (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 marca 2012 r. II AKa 25/12 KZS 2012/4/31, Prok.i Pr.-wkł. 2012/10/24; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 maja 2013 r. II AKa 126/13, LEX nr 1331164).

- z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 k.k. bowiem w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2013 r. do dnia 05 września 2013 r. w K. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii trzykrotnie udzielił M. R. (1) substancji psychotropowej w postaci tzw. piko - trzykrotnie dał mu do zażycia trzy porcje, łącznie o wadze około 1 grama.

Udzielanie w rozumieniu art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oznacza wszelkie udostępnienie konsumentom narkotyku. Z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. R. (2) jednoznacznie wynika, iż oskarżony we wskazanym przez niego okresie udzielił mu substancji psychotropowej tzw. piko.

- z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 k.k. bowiem w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2013 r. do dnia 01 sierpnia 2013 r. w J., działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. P. substancji psychotropowej w postaci tzw. piko w ten sposób, że w czerwcu dwukrotnie sprzedał mu dwie porcje o wadze po 1 gramie każda porcja za cenę 75 zł i 50 zł, w dniu 01 sierpnia 2013r. sprzedał mu 1 porcję o wadze 1 grama, za kwotę 50 zł.

Udzielanie innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej oznacza czynność przekazania jej środka lub substancji. Ugruntowane jest orzecznictwo, w myśl którego o "udzieleniu" środka odurzającego w rozumieniu art. 46 ustawy (obecnie art. 59) można mówić jedynie wówczas, gdy sprawca sprzedaje ów środek osobie będącej konsumentem narkotyku, a więc wówczas gdy środek ten przeznaczony jest na zaspokojenie jej potrzeb jako konsumenta, a nie jako dealera (tak SA w Białymstoku w wyroku z dnia 20 marca 2001 r., II AKa 34/01, OSA 2002, z. 4, poz. 31 oraz SA w K. w wyroku z dnia 27 czerwca 2002 r., II AKa 201/02, KZS 2003, z. 2, poz. 63). Dla odpowiedzialności sprawcy nie jest istotne, czy osoba, której udzielił środka odurzającego lub substancji psychotropowej, faktycznie ich użyła. Każde odpłatne udzielenie bez wymaganego zezwolenia, określonego przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, środka odurzającego lub substancji psychotropowej innej osobie wyczerpuje przyjęcie działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej statuując ocenę zachowania sprawcy (sprawców) w ramach czynów spenalizowanych w treści art. 59 powołanej ustawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 lutego 2006 r. II AKa 290/05 OSAB 2006/1/35, KZS 2008/7-8/113, OSA 2008/6/26). Art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje także typ uprzywilejowany, wypadek mniejszej wagi.

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, iż ten czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi. Podstawowym kryterium, które pozwala na uznanie, iż czyn stanowi wypadek mniejszej wagi są występujące w czynie okoliczności zmniejszające zawartość bezprawia, a taka ocena jest możliwa wyłącznie poprzez analizę okoliczności charakteryzujących stronę przedmiotową i podmiotową. Oskarżony zbywał P. P. substancję psychotropową w postaci tzw. piko trzykrotnie osiągając łącznie z tego procederu kwotę 175 zł. Czasokres sprzedaży tej substancji nie był stosunkowo długi, bo trwał od nieustalonego dnia czerwca 2013 r. do dnia 01 sierpnia 2013 r. Wskazać przy tym należy, iż samo jednokrotne odpłatne udzielenie środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podlega penalizacji. W niniejszej sprawie oskarżony czynił to trzykrotnie działając z góry powziętym zamiarem handlu narkotykami (art. 12 k.k.). Świadczy o tym niezbitcie to, iż oskarżony, jak sam wyjaśnił nie pozostawał w zatrudnieniu, w czasie gdy utrzymywał kontakty z P. P., nie uzyskiwał więc dochodów z legalnej pracy. Narkotyki sprzedawał P. P. w okolicach lokalu A.w J.. M. W. miał stały dostęp do narkotyków, skoro świadek P. P. w czerwcu 2013 r. nabywał je od oskarżonego przed dwa kolejne dni, a następnie w dniu 01 sierpnia 2013 r. W okresie zaś nieustalonego dnia sierpnia 2013 r. do dnia 05 września 2013 r. oskarżony udzielał nieodpłatnie tzw. piko M. R. (2). Ilość sprzedanej P. P. substancji psychotropowej nie była wielka bowiem było to łącznie 3 gramy, nie mniej jednak czynu tego nie można kwalifikować jako wypadku mniejszej wagi, bo oskarżony działał realizując z góry powzięty zamiar, którego istotą był obrót substancjami psychotropowymi, stanowiący dla niego źródło dochodu. W tych okolicznościach stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należało ocenić jako znaczny, podobnie jak stopień jego winy, co wyklucza jednocześnie uznanie, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

Wina oskarżonego M. W. w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Wobec oskarżonego nie zachodziły jakiegokolwiek okoliczności, które mogłyby wpływać na umniejszenie jego winy.

Oskarżony w zakresie wszystkich czynów działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.

Stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego ocenić należy jako znaczny. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego wpływa przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia tych czynów przez oskarżonego.

Oskarżony bowiem nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami, kierował samochodem F. (...) o nr rej. (...) przewożąc w nim pasażera. Przekroczył dozwoloną prędkość, nie był skupiony na obserwowaniu drogi przed pojazdem, nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do przejścia dla pieszych, nie ustąpił pierwszeństwa przejścia pieszej J. S. w wyniku czego potrafił prawidłowo przechodzącą przejściem dla pieszych J. S.. Nie zainteresował się J. S., kiedy upadła ona potrącona przez samochód. Odjechał z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy J. S., która w wyniku tego zdarzenia doznała obrażeń ciała, które stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

W zakresie czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony wykorzystał zaufanie jakim obdarzył go P. P. przekazując mu swój samochód do naprawy przez znajomego mechanika wraz z dokumentami. Oskarżony bowiem, gdy zorientował się, iż na samochód P. P. nie posiada ważnego ubezpieczenia OC wykorzystał tę okoliczność i zażądał od niego pieniędzy za rzekomo zapłacony w związku z tym mandat przez mężczyznę o pseudonimie (...). Nie bez znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości tego czynu pozostaje także rodzaj gróźb, które oskarżony wypowiadał wobec P. P. domagając się od niego pieniędzy, kwota pieniędzy jaką wymusił od P. P., a także iż ostatecznie, gdy nie był on w stanie przekazywać mu już dłużej pieniędzy, że zażądał jego samochodu o wartości 4215 zł i pokrzywdzony pod wpływem jego zachowania mu go wydał. M. W. działał wobec P. P. z premedytacją. Założył sobie, że P. P. będzie dla niego źródłem dochodów i stosował przemoc psychiczną wobec niego, aby te dochody uzyskiwać.

Oceniając zaś stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. Sąd miał na uwadze również rodzaj udzielanej świadkowi M. R. (2) i sprzedawanej świadkowi P. P. substancji psychotropowej oraz wysokość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z uprawiania przestępczego procederu polegającego na sprzedaży narkotyków.

Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod rozwagę wobec oskarżonego M. W. jego uprzednią karalność za przestępstwa podobne – przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd nie dopatrywał się wobec oskarżonego M. W. okoliczności łagodzących. Za taką okoliczność nie może być bowiem uznane częściowe przyznanie się oskarżonego do stawianych mu w przedmiotowej sprawie zarzutów.

W tych warunkach jako współmierne do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynów oskarżonego M. W. Sąd wymierzył mu:

- za występki z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności;
- za występki z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za występki z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- za występki z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 12 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego M. W. za przypisane mu występki kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę łączną Sąd miał na uwadze pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 30 października 2013 r. II AKa 157/13, KZS 2013/12/38, iż wymiar kary łącznej opiera się na stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek przedmiotowy wynika z tożsamości pokrzywdzonych, ilości i rodzaju naruszonych dóbr prawnych, sposobu działania sprawcy, bliskości czasowej poszczególnych przestępstw. W związku podmiotowym chodzi o pobudki jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów. Kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy i musi być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalność karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw. Popelnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw jest elementem prognostycznym, przemawiającym za wymierzeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zastosowania absorpcji. Z uwagi na charakter występków, których dopuścił się oskarżony M. W. Sąd nie znalazł podstaw, aby wymierzając karę łączną zastosować wobec niego zasadę absorpcji. Sąd wymierzając karę łączną zastosował wobec M. W. zasadę asperacji. Stosując tę zasadę uwzględnił Sąd czasookres popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu, motywy jego działania, ten sam rodzaj winy. Uwzględnił Sąd także, iż występki popełnione przez oskarżonego godziły w różne dobra chronione prawem – mienie, bezpieczeństwo w komunikacji, życie i zdrowie społeczeństwa jako całości (życie i zdrowie publiczne).

Stosownie do art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł względem oskarżonego M. W. przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanego mu przestępstwa z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w wysokości 175 zł. Kwota ta jest konsekwencją ustalenia, iż oskarżony zbył za taką kwotę substancję psychotropową P. P..

Z uwagi na fakt przypisania oskarżonemu występku z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. Sąd był zobligowany, na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzec wobec M. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd orzekł wobec oskarżonego M. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. Z zachowania oskarżonego wynika, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji. Zasadnym jest zatem wyeliminowanie oskarżonego jako kierowcy z uczestniczenia w ruchu lądowym na wskazany okres.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego M. W. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. P. kwoty 4.615 zł. Swoim zachowaniem oskarżony spowodował w mieniu P. P. szkodę o takiej wartości. Na kwotę tę składa się przekazana przez P. P. oskarżonemu łącznie kwota 900 zł w gotówce oraz wartość samochodu – 4.215 zł pomniejszona o kwotę 500 zł, którą P. P. otrzymał w związku ze złomowaniem samochodu marki F. (...) o nr rej. (...). Z zeznań P. P. wynika bowiem, iż zwrócony mu przez funkcjonariuszy Policji samochód, którym w dniu 05 września 2013 r. oskarżony M. W. spowodował wypadek drogowy, był uszkodzony w taki sposób, że wartość naprawy przewyższała jego wartość, dlatego też zezłomował go. Nie posiadał on ubezpieczenia AC na ten samochód.

Pokrzywdzona J. S. dotychczas otrzymała zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w związku z obrażeniami ciała, które odniosła w następstwie wypadku drogowego, który spowodował oskarżony M. W. w kwocie 5.000 zł. Jak wynika z pisma (...) S.A. w S. z dnia 17 lutego 2014 r., nie jest to kwota uwzględniająca ostateczną ocenę następstw wypadku. Prokurator wniósł o orzeczenie na rzecz J. S. nawiązki w kwocie 10.000 zł. Przepis art. 46 § 1 k.k., w razie wydania wyroku skazującego, uprawnia sąd do fakultatywnego, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej obligatoryjnego, orzeczenia obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 maja 2013 r. II AKa 76/13, KZS 2013/7-8/42). Szkada wyrządzona przestępstwem może przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (zob. A. Marek: System Prawa Karnego, Warszawa 2010, t. VI, s. 712-713). Podstawę naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają przepisy art. 444, 445, 446 i

448 k.c. Zasadniczym kryterium decydującym o wysokości należnego zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, a niewymierny charakter takiej krzywdy sprawia, że ocena w tej mierze winna być dokonywana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy. O wysokości zadośćuczynienia decyduje zatem sąd po szczegółowym zbadaniu wszystkich okoliczności sprawy, kierując się podstawową zasadą, że przyznane zadośćuczynienie powinno przedstawiać realną wartość dla pokrzywdzonego i uwzględniać stosunki majątkowe panujące aktualnie w społeczeństwie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013 r. I A Ca 420/13 LEX nr 1383490). Analizując okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, ustalając wysokość należnego pokrzywdzonej, dodatkowo poza już wypłaconym, zadośćuczynieniem na poziomie kwoty 2.000 zł, wziął pod uwagę, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała, które wymagały jego pobytu w szpitalu i poddania się leczeniu. Wiązały się one niewątpliwie z cierpieniem fizycznym i psychicznym, którego rozmiar był znaczny. Pokrzywdzona doznała poważnego uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia ciała pokrzywdzonej stanowią ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. J. S. jest osobą w podeszłym wieku. Oczywistym jest, że skutki doznanych obrażeń ciała będzie ona odczuwać o wiele dłużej niż osoba młoda. Kwota rekompensaty musi być adekwatna do statusu majątkowego pokrzywdzonego. W ocenie Sądu, orzeczone zadośćuczynienie w wysokości 2.000 zł jest kwotą adekwatną i stanowiącą wraz z wypłaconym już pokrzywdzonej zadośćuczynieniem przez firmę ubezpieczeniową, godziwą rekompensatę za doznane przez J. S. cierpienia fizyczne i psychiczne. Zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 46 § 1 k.k., jako środek karny, poza funkcją kompensacyjną musi być realną, a nie abstrakcyjną dolegliwością dla oskarżonego. Jako takie musi odpowiadać możliwościom majątkowym i zarobkowym oskarżonego. W ocenie Sądu kwota 2.000 zł zadośćuczynienia odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego.

Z uwagi na groźby wypowiedziane wobec pokrzywdzonego P. P. i istnienie u pokrzywdzonego obawy przed spotkaniami z oskarżonym, na co wskazują jego twierdzenia na rozprawie, za zasadne uznał Sąd, na podstawie art. 41a § 1 k.k. i § 4 k.k., orzec wobec oskarżonego M. W. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego P. P. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów, na okres 5 lat.

W ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie tak o karach jednostkowych jak i o karze łącznej oraz o środkach karnych uświadomi oskarżonemu naganność jego czynów oraz wdroży go do przestrzegania norm społecznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcia te zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości i będą pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Jako, iż oskarżony był tymczasowo aresztowany w niniejszej sprawie, na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył M. W. okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 września 2013 r. do dnia 12 września 2013 r. i od dnia 21 listopada 2013 r. do dnia 05 marca 2014 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. W czasie trwania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego bowiem wykonywana była kara pozbawienia wolności (k.77).

W toku postępowania oskarżonemu Sąd wyznaczył z urzędu obrońcę w osobie adw. R. B.. Obrońca oskarżonego na rozprawie wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu według norm wynikających z przepisów w stawkach minimalnych i oświadczył, iż koszty te nie zostały uiszczone. Z tego względu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 1.224 zł plus 281,52 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu. Obrońca z urzędu został ustanowiony oskarżonemu w toku postępowania przygotowawczego w sprawie, które prowadzone było w formie śledztwa, za co obrońcy przysługuje wynagrodzenie w kwocie 300 zł netto. Przed Sądem obrońca oskarżonego brał udział w siedmiu terminach rozpraw, za co przysługuje mu wynagrodzenie w kwocie 924 zł netto według stawek minimalnych. Zasądzona kwota mieści się zatem w granicach stawek minimalnych określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach sądowych stanowił art. 624 § 1 k.p.k. Oskarżony M. W. nie posiada zawodu, utrzymuje się z prac dorywczych, nie posiada wartościowego majątku. Została wobec niego orzeczona w

przedmiotowej sprawie kara pozbawienia wolności. Z tego względu Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, gdyż w ocenie Sądu, nie byłby on w stanie uiścić tych kosztów.